

der i øvrigt var videre at gøre ved den Sag, vilde jeg ikke anse det for tilfredsstillende for Lodsejerne. Jeg har rigtignok opfattet det noget anderledes. Jeg har ikke forstaaet Forslaget saaledes, at naar disse tre Mænd først havde bestemt, hvilke Arealer der skulde bruges, og dernæst havde forhandlet med de paagældende Lodsejere uden at kunne komme til en Forstaaelse med dem, skulde de kunne fastsætte Erstatningen, og det skulde dermed være afgjort. Jeg har ikke tænkt mig, at de uden at foretage noget som helst andet end deres egen Vurdering skulde kunne fastsætte Erstatningen, thi saa forekommer det mig, at de sidste to Linier i § 2 ere overflødige. Det siges der, at Ekspropriationen sker i øvrigt efter Reglerne i Forordningen af 5. Marts 1845, det er jo den Forordning, der anvendes ved Jernbaneanlæg. Ifølge denne er der, som den ærede første Taler gjorde Rede for, en Ekspropriationskommission, som forhandler med Lodsejerne og ser at komme til Enighed med dem om, hvad der skal betales for de afstaaede Arealer og for Ulemper o. s. v. Opnaas der ikke Overenskomst, gaar Sagen derefter ifølge denne Forordning over til en Taksationskommission. Naar der nu her henvises til, at Ekspropriationen saa vidt muligt sker efter Reglerne i Forordningen af 1845, tænker jeg mig, at Tanken er den, at dersom de 3 Mænd ved Forhandling med Lodsejerne ikke komme til noget Resultat, gaar Sagen af sig selv over til den Taksationskommission, som der er Tale om i Forordningen af 1845, altsaa en Kommission af saa vidt mulig samme Størrelse, 4 Medlemmer og en Formand som Leder, en Landinspektør, og i øvrigt udnævnt i Overensstemmelse med de gældende Lovbestemmelser. Men jeg erkender, at der er nogen Uklarhed paa dette Punkt, og jeg er enig med den ærede sidste Taler i, at det overfor en vedvarende Lov, der skal gælde i alle fremtidige Tilfælde, hvor Militæretaten i et eller andet Øjemed har Brug for Jord, vil være rigtigt at indsætte saadanne Bestemmelser, at der kan være Betyggelse for, at man virkelig kommer til det, Arealet er værd, og saaledes, at det bliver betryggende til begge Sider, baade overfor det offentlige og for den, hvis Jord man vil tilegne sig. Jeg kan derfor ikke fra mit Standpunkt have noget imod, at denne Sag overvejes nærmere, for at man kan finde den Tydeliggørelse, som det forekommer mig, at Loven trænger til, for at den kan være tilfredsstillende. Jeg mener derfor, at Forslaget i dette Øjemed bør behandles i et Udvalg. — I øvrigt kan

jeg paa min Gruppens og egne Vegne anbefale Forslaget.

Harald Jensen: Naar Samfundets Tary kræver det, er det ganske naturligt, at den private Ejendomsret maa vige, og i Almindelighed kunde det aldrig falde mig og mit Parti ind at sætte os imod det, men Forholdet er alligevel saaledes her, at vi ikke kunne gaa med til dette Lovforslag. Den Ekspropriation, der her er Tale om, skal ske i et bestemt Formaal, og dette Formaal ere mit Parti og jeg imod. Det vil ikke være ærede Medlemmer nyt; det vil være en ganske naturlig Konsekvens af vore Tanker og tidligere Udtalelser.

En anden Grund til, at vi ikke kunne gaa med, er, at dette Forslag fremtræder med en vis militær Bryskhed. Det tager ikke Sigte paa dette enkelte Tilfælde, men skal udvides til at gælde for alle fremtidige Forhold. Lovforslaget tilsidesætter efter vor Opfattelse adskilligt af det Hensyn, der maa tages til de Folk, der skulle aflevere deres Ejendom. Det er allerede paapeget af det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen), at Ekspropriationskomiteen skal sammensættes paa en mærkværdig Maade, idet Kongen og Regeringen, det vil sige Regeringen alene, skulle udnævne de to Medlemmer og Byraadet eller Amtsrådet det tredje Medlem. Krigsbestyrelsen vil saaledes i hvert Fald have Overtaget i denne Kommission, og den er, som allerede bemærket, en Instans, hvis Afgørelse er inappellabel. Saa synes det mig rigtignok, at naar i et saadant Tilfælde som det med Helsingør Kommune, Kommunen ogsaa er stærkt interesseret i Sagen, er den Mand vel hjulpen hvis Ejendom skal eksproprieres. Man ser ligeledes denne Mærkelighed, at der ogsaa hjemles Ret til at ekspropriere Brugsraadighed over Arealer. Man har noget lignende i Forordningen af 1845 om Erhvervelse af Grundareal til Jernbaner, idet man derefter kan ekspropriere og taksere Arealer, som midlertidig bruges, men som ikke senere hen ere nødvendige for vedkommende Banes Drift, Arealer, paa hvilke man kan oplægge Materialier, som man har Brug for, medens Jernbanen bygges. Men dette er en midlertidig Foranstaltning; naar Jernbanen er bygget, er den Historie forbi, saa faar Manden sin Ejendom igen. Det er kun i dette bestemte Tilfælde, at vedkommende Ekspropriationskomité kan tage Brugsraadighed over et saadant Areal. Men efter det foreliggende Forslag ser jeg ikke rettere, end at denne Ekspropriationskommission